

Si ho entenc...

written by Pere Grau i Rovira | 8 de setembre de 2019

Hi ha prou expressions a la nostra llengua per descriure els sentiments de tanta gent catalana davant del que diuen o fan alguns dels nostres polítics. Per exemple “N’hi ha per llençar el barret al foc”, o bé “Si ho entenc que em matin”. Per comentar tot el que (parlant clar) ens emprenya, en lloc d’un article caldria un llibre. I gruixudet. Aquí em limitaré a dos punts, de manera tan breu com pugui.

El primer són les declaracions de la diputada de la CUP, Maria Sirvent, que el passat dia 6 va dir que la CUP descarta entrar en un govern de concentració que, com el d’ara, només gestioni les engrunes i segueixi privatitzant serveis. Que no veuen possible aprovar el pressupost pel 2020 i que donen aquesta legislatura per acabada. Amb tots els respectes que dec a una representant elegida democràticament, crec que tot plegat denota una esgarrifosa miopia política.

El Govern de la Generalitat no es pot limitar a treballar per la implementació de la república. Ha de gestionar, tan bé com pugui el dia a dia del país. I com ho ha de fer, ofegat financerament per Madrid, sinó mirant de “gestionar les engrunes” tan bé com pugui? I quina proposta té la CUP per a un pressupost condicionat “per les engrunes”? Tots els arguments esgrimits per la Sra. Sirvent serien comprensibles en un moment més o menys difícil en un país en situació normal. Però el nostre està en guerra, en “lawfare” segons el terme anglès per una guerra jurídica tan desprietada com una d’armada.

El President Torra ja no pot ser més clar. Ha dit que sentències dures al procés de Madrid, portarà la confrontació institucional, amb totes les conseqüències que això comporti. I per això Madrid intenta inhabilitar-lo per la porta falsa d’un procés per desobediència. Però sigui amb ell, o amb algú

que el succeeixi -encara més radical- el govern de concentració és la forma més efectiva i més demostrativa, davant de la ciutadania i de tot el món, de fer front als mesos difícils que viurà el país. I qui no ho vegi, que s'ho faci mirar per l'oculista.

El segon punt és la petició d'alguns polítics (i no sols d'Oriol Junqueras, a qui respecto molt, però que en aquest cas no comprenc) de convocar noves eleccions, com a primera reacció contra la sentència. I comparteixo l'opinió dels que diuen que noves eleccions només tindrien sentit si enfortissin les institucions. I unes eleccions "normals" no sols no ho farien, sinó que podrien agreujar les picabaralles entre tots els curts de vista i l'emprenyament massiu de la ciutadania.

La proposta de noves eleccions només tindria sentit, al meu modest parer, si es donés una circumstància que en aquests moments sembla mancada de realisme: que tots els partits independentistes, en un moment històric tan transcendental fessin una llista única, diguem-ne aquí per donar-li algun nom Front Nacional Català. Aquest FNC s'hauria de posar d'acord en pocs punts: 1. Treballar per realitzar el mandat del 1r. D'Octubre; 2. Treballar per ampliar la base financera de la Generalitat (Agència Tributària, etc); 3. Gestionar paral·lelament el dia a dia del país, partint dels recursos disponibles en cada fase.

I permeteu-me una proposta heterodoxa: per evitar susceptibilitats ferides i picabaralletes inútils, a la llista electoral, els primers cinquanta noms posats per ordre alfabètic del primer cognom, i la resta pel procediment normal de repartiment entre els partits integrants del FNC.

I que ningú em vingui amb la història de què separats es traurien més vots o més escons. Això és un conte de la vora del foc. Ben al contrari, aquesta demostració de responsabilitat i d'unitat, podria provocar una mobilització dels electors independentistes encara més gran.

Però això quedarà segurament com una utopia d'un vell excèntric, i hauré de seguir dient moltes vegades: "Si ho entenc que em matin..."